

ת"פ 26963/09/14 - מדינת ישראל נגד אגודת מושב אבן ספיר, נמחק, נמחק, רם-שן שירותים והשקעות בע"מ, אילן אלקובי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26963-09-14 מדינת ישראל נ' ספיר מ.א. 570014183 ואח'

בפני	כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
מאשימה	מדינת ישראל על-ידי נציג היועץ המשפטי לממשלה עו"ד ר' בראונר
נגד	
נאשמים	1. אגודת מושב אבן ספיר (הסתים) 2. נמחק 3. נמחק 4. רם-שן שירותים והשקעות בע"מ 5. אילן אלקובי נאשמים 4 ו-5 על ידי עו"ד מ' סרור

פסקי דין פלייליים

מדן דין לאנאשמים 4-5

רקע

1.הנאשמים 4 ו-5 הורשעו, לפי הודאתם, בעבירות של ביצוע עבדות ללא היתר ושמוש ללא היתר של סעיפים 204(א), 208(א) ו-253 לחוק התכנון הבניה, תשכ"ה-1965. המדובר במקרקעין בנושג אבן ספיר אשר יועד לשימוש חקלאי ואשר בוצעו בו בידי הנאשמים עבודות להכשרתו לחינוך למשאיות בטון. שטח המגרש הונו 2,000 מ"ר עליו נשפך אספלט גרוס, והוא הוקף בגדר היקפית בגובה 1.7 מ'. עוד הוכנה תשתית חשמל ותואורה, הוצבו שתי מכלות בנודל של 14.5 מ"ר כל אחת ונחפרו שני בורות מופנים בשטחים של 18 ו-22 מ"ר. הנאשם 4 היו מנהלה של הנאשמת 4, שהתקשרה בהסכם עם הנאשמת 1 במסגרתו הועמדו המקרקעין לטובת הנאשמת 4 לצורך הקמת ותחזוקת החניון. מיים ביצוע העבודות (בן 13.13 ל-12.4.13) ועד 10.9.13 השתמשו הנאשמים 4 ו-5 במקרקעין כחניון משאיות. פירוט נוסף מופיע בכתב האישום בכפוף לחוקונו בישיבה מיום 22.11.15. בביתור הסובית לחומרה צוינו בכתב האישום העבודות הבאות: ראשית, כי במהלך ביצוע העבודות ביקר מפקח בניה במקרקעין ומסר לנאשם 3 (שנמנהל ההליך נמחק מן האישום) הוראה בדבר הפסקת עבודה, אך בפועל המשיכו הנאשמים בעבודות. שנית, כי ביום 24.6.13 בעקבות בקשת הנאשמת 4 לנטול צו הריסת מנהלי שופחה כנגד העבודות הנהגות לעיל, ובתואם להסכמה שהושגה בין הצדדים, נקבע בית משפט השלום בבית שמש (כ"ל השטט מוטנקביץ') כי ההריסה תידחה ב-49 ימים מאותו מועד. לערך פינוי המקום ופירוק העבודות (להלן תכונה החלטה זו "ההחלטה השיפוטית"). הנאשמים לא פורקו את העבודות, וביום 10.9.13 ביצעה המאשמה את ההריסה. לטענות ההגנה בנושא זה אוחייתם בהמשך.

מחצית טיועון הצדדים לעונש

4.המאשמה עמדה על חומרת העבירות, היקף השטח הגדון וכן הפסול שבדימונעות הנאשמים מלהשיב מצב לקדמותו למרות התייביתום וההחלטה השיפוטית כאמור לעיל. בהתאם להסכמה שבין הצדדים, עתרה המאשמה לנזור לשני הנאשמים יחד קנס של 50,000 ₪.

5.ההגנה, שלפי אותה הסכמה לא הוצבלה בטיועניו, ביקשה להסתפק בקנס של 2,000 ₪. מקום מיוחד בטיועוניה הוקדש להסברים אודות הימנעות הנאשמים מהריסת הבניה בהתאם להחלטה השיפוטית, אליהם אדרש בהמשך. עוד צוין כי הנאשמים נדרשו לחנון למשאית לפי דרישות חברת הביטוח (ע"ע), וכי ראו באשורה של הנאשמת 1 משום אפשרו של השימוש במקום. נטען גם כי הנאשמים ספפו הפסדים ככך שכסומים נכירים אותם הוציאו לצורך הקמת החניון ירדו לטמיון, בכך שנשאא בעלויות ההריסה של המאשמה, וכן משום ששני קונטנירים שהיו במקום ושלא התאפשר להם להוציאם במועד נהרסו (ע"ע, 5/עו, 6/עו). נטען עוד כי לפי הנחות של הלשכה המפשטית לא מגישים כתבי אישום במקרים דומים (ע"ע, 7/עו), וכי השוואה לעונשים שנגזרו על הנאשמת 1 וכן על חברת "הנתיב החדש" שהקימה מבנה בסמוך לחניון המזכיר לעיל והועמדה לדין בפנדר מחייבת הקלה בעונשו הנאשמים (ע"ע, 9/עו, 10/עו).

מתחם הנושם ההולם

6.שתי העבירות בהן הוטאו הנאשמים: הקמת החניון ללא היתר והשימוש בו לאורך תקופה, הן חלק מאותו "אירוע" עברייני ולכן ייקבע לזן מתחם עונשי אחד.

7.העבירה בהן הוטאו הנאשמים תן תמורתן. שבירתו של שטח, הקמה והפועלת חניון בן תוך ביצוע עבודות בניה ללא היתר, וכל זאת שעה שיעוד לשימוש חקלאי, אי שטייה ממדיניות התכנון הנוהגת במקום תוך שימוש בעל אופי עסקי בשטח שיעוד למטרות אחרות. בין היתר, בין כי הקמת החניון הובילה לתנועת משאיות כבדות בשטח, שלא התואם לכך.

מגישים אלה משתלבים בחופפה הפסולה והזרהבל של עבריינות בניה, דבר המדרש את חומרתם ומכפיף מקרה זה להחלה הפסוקה המורה על אכיפה קפדנית בענינים של עברייני תכנון ובניה (ראו למשל רע"פ 2464/15 אבו רמילה נ' **מדינת ישראל** (13.5.15); רע"פ 2330/09 **מוסטרומס ואח' נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה מכל מודיעין** (9.6.09)). בפרט, מקום בו התבצעו העבירות תוך הפקת תועלת כלכלית או עסקית, על העונש לספק תמריץ-גנל לביצוען של עבירות מזה וכן היתר לעונש, פגיעה ממשית, ביטוס של העבירה.

8.בבדר הסיכויב לתומורה של לשקולו שן את התנהלות הנאשמים, שהמשיכו בביצוע העבודות למרות התראה בדבר הפסקת עבודה (שנמסרה לידו הנאשם 3 ולא נטען או בוסס כי נעלמה מידעית יתר הנאשמים), עד שהמאשמה נדרשה להוציא צו הריסה מנהלי. בכך יש משום מידה רבה של התרסה כנגד הדין.

אשר לנסיבות הנוגעות להחלטה השיפוטית, הרי שאין חולק כי הנאשמים נמנעו מלציית לה. ועם זאת, הוצגו נתונים נוספים. לפיהם, ביום 15.8.15 הגישה הנאשמת 4 לבית משפט השלום בבית שמש בקשה לעכב את ביצוע ההריסה לפי הצו המנהלי וההחלטה השיפוטית. זאת בהנפית להחלטה של בית המשפט המחוזי אשר, במסגרתו ערעור שהגישה חברת "הנתיב החדש" בהליך שניהלה בבית המשפט המחוזי ואשר נגע לבניה בלתי חוקית שבוצעה בידי האחורונה במיקום סמוך, הורה על עוכוב ביצוע צו ההריסה שם על להכריע בעתירה. הנאשמת 4 טענה כי ענינה כרוך באותו הליך (ע"ע). ראו גם את הסבר ב"כ הנאשמים מדוע הבקשה הוגשה בחלוף התקופה הנשקפה לביצוע ההריסה (ע"ע, 3/עו). עוד נטען, והטענון נמחק בחותמת ה"נתקבל" שעל בני ע"ע, כי ההחלטה בית משפט השלום אשר דחתה את בקשהה האמורה של הנאשמת 4 (ע"ע, 4/עו) התקבלה בידי הנאשמים ביום 9.9.13, כשלחלוות בצועה ההריסה בידי המאשמה. הנאשם 5 מסר בדין כי לו היה ידעו שהחובה להורס נכנסה לתוקף היה מגיזין לה.

בכל אלה אין כדי לעיין את משקלה על הנוגדה לפיה הנאשמים לא קיטו את ההחלטה השיפוטית מבלי ששוכבו בפועל. לפי התחייבותם היו עליהם להורס את המבנה כחודש לפני שנהרס בפועל. בידי המאשמה, התנהלותם אפשרה להם, בפועל, להמשיך ולהשתמש בחניון הבחלו חוקי משך תקופה נוספת עד ליום 10.9.15. מסיבה זו, מדובר בנסיבה הקשורה לביצוע עבירת השימוש בהורשע, ושאי תהייתם אלה בקביעת מתחם העונש ההולם. ועם זאת, יש בנתונים האמורים כדי לתרום ממשקלה, לחומרה, של הסיבה האמורה כביטוס של זלזול בהוראות בית המשפט. שכן, אין ענינים של הנאשמים שקול לעניינו של מ שתתעלם באופן מופנן מהוראת הריסה תוך המשך שימוש בעבירת הבניה. בנסיבות אלה מצאתי ליתום לעבודה האמורה משקל מדור בלבד לחובת הנאשמים.

9.מתחם העונש ההולם צנוש בשים לב לשקולות אלה, לענישה הנוהגת בבית משפט זה בעבירות דומות ולהנחייתם של ההלכה הפסוקה עליה עמדתי לעיל לנקוט באכיפה קפדנית בענינים של עברייני תכנון ובניה. אציין כי לא הוצג טיעון לעניין מצבם הכלכלי של הנאשמים, ומימאל שאין בנושא זה להוות שקול לקולה.

10. במכלול השקילות אני קובע כי מתחם העונש ההולם כולל קנס הענ בין סכום של 70,000 ₪, לבין 20,000 ₪. היות שהבניה נהרסה אין לכלול במתחם העונש ההולם גם רכיב של צו הריסה. משאל הוצגה עתירה לקבוע רכיבים נוספים לעונש, והגם שבמקרים אחרים נהוג לנזור רכיבי התחייבות או מאסר על תנאי, אמונע מהכללת רכיבים שכאלה במתחם העונש.

בקיעת העונש בתוך המתחם

11.לכונת הנאשמים 4 ו-5 תעמוד הודיתם, אשר יעלה את ההליך, זאת, גם אם נוהל דיונים מספר תוך שהנאשמים החמישו את אחריותם והוודאה באה בפחת ישיבה שמועדה לשמיעת הוכחות, ובכתב אישום שתוקן בצורה שאינה מכירת. בנוסף, משאל נטען אחרות, שי לתיבה לטובת הנאשמים כי זו הרשתתם הראשונה ולתקוף אתו לכתום.

12. הנאשמים העלו, כאמור, טיעון לפיו יש לקבוע את עונשיהם בשום לב לעונשים שנגזרו על אחרים. לטעמי, טיעון זה אינו פועל באופן מלא לכתום. אמנם, הנאשמת 1 הפיקה רווח מדמי השכירות ששולמו לה בידי הנאשמים 4 ו-5, אך האחורונם הפיקו אף זה תועלת מסקית משכירת הקרקע והשמוש בה. מדובר בשחופתת בין הנאשמים השונים ביצוע העבירה, כשכל צד מפיק את תועלתו ונהנה מפירות העבירה. זאת ועוד, הנאשמים 4 ו-5 הורשעו גם בעבירת השימוש בחללי חוקי בקרקע, עבירה שלא יותחס לנאשמת 1. אף מטיית הפרת ההחלטה השיפוטית רלבנטית לנאשמת 4, בעוד שהנאשמת 1 לא הייתה צד להליך האמור. לבסוף, הנאשמת 1 נטלה אחריות ממבועד מועד ולא בפחת ישיבת הוכחות. במכלול השקילות יש להציב את הנאשמים 4 ו-5, לכל הפחות, באותו רף חומרה בו יצבת הנאשמת 1.

13. אם, בכל זאת, מוצא אני לנזור על הנאשמים קנס נמוך במידת מה מזה שנגזר על הנאשמת 1, הרי זאת משלושה שיקולים: ראשית, בשל כך שהנאשם 4 היוו הבעלים של הנאשמת 4 ומדובר, למעשה, באותו "כיס". אף המאשמה הכירה בכך, כשעתרה לנזור על שניהם יחד סכום של 50,000 ₪.

שנית, מכך שהנאשמים 4 ו-5, בניגוד לנאשמת 1, ספפו פגיעה כלכלית של ממש עקב הריסת הבניה הבחלו חוקית. המדובר בסכומים הגיעים סביב מאתיים אלף ₪ שהושקעו על ידם בבניה ובקונטנירים שנהרסו, וזאת לפי המסכמים שהוגשו כמוצגים לעונש והטיעון לעונש. אמנם, יש משום בטיעונו של התביעה לפיה מ שימבע עבירה מסתכן גם באבדן "השקעתו", אך סבורי שערקור המידחיות מחייב להתחשב, במידת מה, גם בזקק שנגרם לנאשמים בקביעת סכום הקנס.

ושלישית, משקל מדוד נוסף ינותן לטיעוני הנאשמים 4 ו-5 לפיה בעניניה של חברת "הנתיב החדש" אשר בנתה בסמוך מבנה בהיקף נרחב יותר, הוטל קנס בסכום זהה לסיכום לו עותרת המאשמה בהליך זה (ע"ע, 10/עו).

14. הנאשמים העלו נוסף טעון, בהתייחס למסמך "הנחות עבודה בעניין אכפת חוק התכנון והבניה" שהוגשו (ע"ע, 7/עו) ובו רשימת "זווי דברים". לטעונתם, מסמך זה מראה שכלול אין מגישים כתבי אישום במקרים דומים, ומכאן יש להקל בעונשים. עיינו בהסמך, ואיי מקביל את הטענה. החרר אלי הנוו הנאשמים עסק בגדר שכן שכנס בשטח משוקף ובאזור מגורים (סעיף ד' למסמך ה"ל"). הסנטור הנכבד הוסיף והפנה (ש' 6/ש 26) להתייחסות ליציקות בטון ברשימת "זווי הדברים", אך לא מצאתי התייחסות כד ברשימה אשר במסמך האמור. מכל מקום, ברי כי רשימה זו מועדד לתקרים קלים יחסית, בעוד שענינים של הנאשמים מדובר בעבירות שבצועו בהיקף שונה וניכר וממנע עסקי, ומתווסף גם חוסר-הציות לצו הפסקת העבודה ולהחלטה השיפוטית. מדובר במקרה שונה בתכלית מזה שהוצג כ"זווי דברים" בהנחות האמורות, כך שאין בימוק האמור להצדק הקלה נוספת בעונש.

15. עוד מציאה להטיט על הנאשם 5 קנס נמוך במידת מה מתקנס שיוטל על הנאשמת 4. זאת בשום לב לכך שהחניון האמור שימש את החברה והוא שהפיקה את התועלת הישרה ממנו. גם אם לבעלים אחריות וסכרי שהפיק אף הוא מפירות העבירה, ובשים לב לכך שמדובר בתגאר, כבוירי כי אין לחייב את הבעלים באותו סכום בו מחויבת החברה.

16. במכלול השקילות, ובשים לב למנע הכלכלי שבכסבים העבירות אשר מחייב ענישה ממונית משמעותית, אני נזור לנאשמים את העונשים הבאים:

לנאשמת 5: קנס בסך 25,000 ₪ לתשלום שלושה תשלומים החל מיום 1.1.16 ובכל 1.1.לחודש. אי פרעון תשלום במועד יעמיד את הקנס כולו לפרעון מיידי.

לנאשם 4: קנס בסך 15,000 ₪ או 75 ימי מאסר תמורתו. הקנס שיולם בשני תשלומים החל מיום 1.1.16 ובכל 1.1.לחודש. אי פרעון תשלום במועד יעמיד את הקנס כולו לפרעון מיידי.

לבקשת ההגנה ניתן גזר הדין שלא בנכחותו ובנכחותו הנאשם 5. **המזכירות משאל אליהם עותק.**

ערעור בזכות בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ב כסלו תשע"ו, 24 נובמבר 2015, במעמד ב"כ המאשימה.

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©